

Arrest

nr. 182 947 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 november 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden via een op 8 juni 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 16 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 6 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2016 werd ingediend door :

[O., I.] [...]

[G., S.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[G., E.] [...]

[G., E.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van mijnheer [O.] werd afgesloten op 24.12.2008 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag van mevrouw [G.] werd afgesloten op 18.01.2011 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk één jaar en één maand voor mevrouw [G.] en vijf maanden voor mijnheer [O.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren hier sinds 2006 (voor mijnheer) en sinds 2009 (voor mevrouw) te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich na het afsluiten van hun respectievelijke asielpcedures bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 01.10.2007 (mijnheer), 27.02.2009 (mijnheer), 26.10.2010 (mijnheer), 21.03.2011 (mijnheer), 15.02.2011 (mevrouw), 12.04.2012 (beiden), 14.10.2014 (beiden), 28.03.2015 (beiden) en 10.03.2016 (beiden) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij hier langdurig zouden verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, nooit elders verbleven zouden hebben, dat zij geen andere taal zouden spreken, dat ze opgegroeid zijn met de Belgische cultuur en gewoontes en dat zij niet kunnen terugkeren omdat zij niet zullen gedijen in de Kosovaarse maatschappij. Echter, verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kosovo zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Kosovo geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Kosovo. Verzoekers hebben immers de Kosovaarse nationaliteit en zijn in Kosovo geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte het Albanees (naast het Servisch de officiële taal in Kosovo) hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door het feit dat mevrouw [G.] tijdens het gesprek met de terugkeercoach op 22.04.2016 zelf aangaf dat er thuis Albanees gesproken wordt. Bovendien had mevrouw bijstand nodig van een tolk omdat ze het Nederlands niet machtig is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. We merken bovendien op dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs van scholing voorleggen. Volledigheidshalve merken we dat geen van beide kinderen de leerplichtige leeftijd al bereikt heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 28 en artikel 29. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontkend (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In

deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 29 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen in Kosovo hun persoonlijke talenten, geestelijke en lichamelijke vermogens niet kunnen ontplooiën.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 28 jaar (voor mijnheer) en 26 jaar (voor mevrouw) in Kosovo en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen onderkomen meer hebben en niemand meer hebben om hen te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van mevrouw [G.]. Ter staving hiervan leggen ze verschillende medische attesten voor. Echter, het meest recente medische attest dateert van 10.04.2015. We stellen dus vast dat het niet duidelijk is of het medische element nog actueel is gezien er geen actualisatie is van dit element.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat verzoekers duurzaam verankerd zouden zijn, dat ze zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat ze zich wel degelijk willen aanpassen aan onze levenswijze, dat ze heel veel moeite zouden doen, dat ze gewillig zouden zijn om te werken en dat ze een arbeidsovereenkomst voorleggen en een loonfiche) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Nog op 16 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 6 oktober 2016 en is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [G., S.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

[G., E.], [...], nationaliteit: Kosovo

[G., E.], [...], nationaliteit: Kosovo

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.02.2016, aan betrokkene betekend op 10.03.2016.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Op 16 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 6 oktober 2016 betekend en is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [O., I.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.02.2016, aan betrokkene betekend op 10.03.2016.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingen-wet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekers reeds verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten – waaronder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2016 – ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Ter terechtzitting stelt verzoekers' raadvrouw dat in aanmerking moet worden genomen dat het niet naleven van een bevel om het grondgebied te verlaten in de toekomst aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod en verzoekers daarom toch een belang hebben bij de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er dient evenwel te worden geduimd dat verzoekers hoe dan ook reeds geen gevolg gaven aan verscheidene andere voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten en dat verweerder dus in de toekomst reeds wegens het niet naleven van deze andere bevelen om het grondgebied te verlaten kan besluiten tot het opleggen van een inreisverbod. De toelichting van verzoekers' raadvrouw laat dan ook niet toe vast te stellen dat zij enig belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk. Er dient bijgevolg niet meer te worden ingegaan op het door verzoekers met betrekking tot deze beslissingen aangevoerde middel.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsverplichting het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 15.06.2016 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij hun aanvraag onontvankelijk verklaar[t], en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegden verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56 146; R.v.St. nr. 55 204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben verzoekers hun leven opgebouwd in België, verzoeker verblijft al 10 jaar op het Belgisch grondgebied en verzoekster sinds 2009, dus meer dan 7 jaar, waarvan gedeeltelijk legaal. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd aangezien verwerende partij weigert dit te doen!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verwerende partij maakt zelf melding van het feit dat verzoekers gedurende een periode in het bezit zijn geweest van legaal verblijf, doch stelde verweerder dat de man maar 5 maanden in legaliteit verbleef. Dit is echter onwaar gezien het feit dat de 2de asielaanvraag voor beide verzoekers was en waardoor mijnheer aanzienlijk langer dan 5 maanden legaal in België verbleef.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat men hier afdoende rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

2.,Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van mijnheer [...] werd afgesloten op 24.12.2008 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De asielaanvraag van mevrouw [G.] werd afgesloten op 18.01.2011 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en één maand voor mevrouw [G.] en vijf maanden voor mijnheer [O.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is.

Verzoekers hebben van bij aanvang in België geprobeerd hun verblijf op het grondgebied te regulariseren.

Dat verzoekers bijgevolg meer dan één jaar legaal op het grondgebied verbleven hebben met 2 schoolgaande kinderen en derhalve aan de voorwaarden voldoen.

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden, men kan dit niet zomaar opzij schuiven.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. Verwerende partij dient dit minstens te motiveren en kunnen niet enkel zeggen dat dit hoort bij de gegrondheid van de zaak.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun legaal verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, hun werkbereidheid en het feit dat zij in het verleden gewerkt hebben, het feit dat hun kinderen in België zijn geboren, hier opgroeien en hier school lopen en een ernstig risico lopen om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste

bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij ontkent immers niet dat verzoekers zich geïntegreerd hebben! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoekers verblijfrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers, ongeacht hoe deze is ontstaan.

Het is daarenboven onbegrijpelijk hoe verwerende partij het dossier van verzoekers nogmaals zo flagrant onzorgvuldig kan onderzoeken en er nogmaals in faalt haar bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Arrest nr. 114 182 van 21.03.2013 (aangaande de vorige, vernietigde, beslissing) stelt immers het volgende:

“De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, quod non in casu.”

Dat verwerende partij er, nogmaals, in faalt haar beslissing afdoende te motiveren. Waarom kan de erkende integratie van verzoekers geen aanleiding zijn tot een verblijfsmachtiging?!

3. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr; 107.495 d.d. 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontegensprekend wordt bij een terugkeer.

Verzoekers zijn al meer dan 7-10 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Voor cliënten die de Kosovaarse nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst zijnde Kosovo.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan 7-10 jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en zij vrezen voor hun leven??

Dat de kinderen hier geboren zijn, waardoor voor de kinderen België hun land van herkomst is...

Dat verwerende partij doodleuk stelt dat zij het zeer onwaarschijnlijk vinden dat verzoekers in hun land van herkomst geen vrienden of familie meer hebben waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, vinden verzoekers onredelijk!

Zij hebben indertijd alles en iedereen moeten achter laten. Er kan toch niet van verzoekers verwacht worden dat zij verwerende partij het tegendeel bewijzen door hun leven in gevaar te brengen en terug te keren?!

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

4. Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn, nooit elders verbleven zouden hebben, dat zij geen andere taal zouden spreken, dat ze opgegroeid zijn met de Belgische cultuur en gewoontes en dat zij niet kunnen terugkeren omdat zij niet zullen gedijen in de Kosovaarse maatschappij. Echter, verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kosovo zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Kosovo geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Kosovo. Verzoekers hebben immers de Kosovaarse nationaliteit en zijn in Kosovo geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte het Albanees (naast het Servisch de officiële taal in Kosovo) hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van

onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door het feit dat mevrouw [G.] tijdens het gesprek met de terugkeercoach op 22.04.2016 zelf aangaf dat er thuis Albanees gesproken wordt. Bovendien had mevrouw bijstand nodig van een tolk omdat ze het Nederlands niet machtig is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. We merken bovendien op dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs van scholing voorleggen. Volledigheidshalve merken we dat geen van beide kinderen de leerplichtige leeftijd al bereikt heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Integendeel tot wat verwerende partij stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Temeer dat ze hier geboren zijn, hier opgroeien met onze normen en waarden en België hun enige land van verblijf is en hier ook school lopen....

Dat uit het dossier blijkt dat er wel degelijk een reeks van bewijzen aan verwerende partij zijn overgemaakt om de scholing van de kinderen aan te tonen.

Verzoekers en hun minderjarige kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Verwerende partij stelt dat er zich bij de huidige aanvraag van verzoekers zich geen enkel bewijs zou bijgebracht zijn dat de minderjarige kinderen momenteel nog school lopen.

Uiteraard lopen de minderjarige kinderen van verzoekster school.. Zij zijn schoolplichtig! Dat de kinderen van verzoekers in België geboren zijn en hier dus ook schoolplichtig zijn. Zelfs indien verwerende partij niet overtuigd was van het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekers schoolgaand zijn, had men op zijn minst bijkomende informatie kunnen opvragen teneinde het dossier correct en met de nodige zorgvuldigheid te kunnen behandelen.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Verzoekers komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande en schoolplichtige kinderen.

Verwerende partij heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende rekening te houden met de aangehaalde feiten.

De kinderen worden opgevoed met de Belgische normen en waarden en spreken ook Nederlands.

De minderjarige kinderen zijn in België geboren en hebben enkel in België geleefd??

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande en schoolplichtige kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, Verzoekers kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Waar zouden zij bovendien terecht kunnen?!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Waar kunnen zij opgevangen worden in afwachting van de behandeling van hun aanvraag? In welke school zouden zij terecht kunnen?

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Kosovo? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

Hoe kan men ook in het geval van de kinderen spreken van een "land van herkomst"?! Zij zijn er nog nooit geweest! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Verzoekers verblijven al meer dan 7-10 jaar in België!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen.

Dat het feit dat verzoekers in België verblijven, in afwachting van hun procedure en waar zij een veilig leven kunnen leiden samen met de kinderen en een degelijke opleiding voor de kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zouden gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen!

Het is opvallend en flagrant onredelijk dat men in andere dossiers een afweging maakt van de verblijfsduur in het land van herkomst en de verblijfsduur in België en dit hier helemaal niet doet behoudens voor verzoekers.

Verzoekers wonen en leven hier! Dat verzoekers hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers nogmaals op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders!

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De belangen van de kinderen mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekers is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als "onwaarschijnlijk".

Dit is echter flagrant onzorgvuldig en getuigt ook niet van enig onderzoek!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niet te hoeven doen!

De insinuatie van verwerende partij dat verzoekers de belangen van de kinderen zouden geschonden hebben is werkelijk hallucinant!

Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest van uw Raad nr. 163 234 van 19.02.2016. Het arrest stelt nl.: "Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als enig motief dat de verzoekende partijen frauduleus en illegaal in het Rijk hebben verbleven. Het frauduleus

en illegaal verblijf van de ouders op zichzelf kan geen incidentie hebben op de belangen van de kinderen die geen inspraak hebben gehad in het frauduleus handelen en het verblijf in illegaliteit en aldus geen verantwoording bieden waarom het in België geboren zijn en enkel de Belgische cultuur en gewoontes kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, geen buitengewone omstandigheden uitmaakt”.

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier van verzoekers minstens een keer grondig te onderzoeken.

Dat verwerende partij dit niet deed en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Zoals reeds meermaals aangehaald is dit onredelijk en onjuist!

Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoekers aanhalen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekers hebben nooit documenten achter gehouden. Zij waren altijd gewillig om mee te werken met verwerende partij.

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden, herenigd kunnen zijn met hun kinderen en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was!

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes. De kinderen zijn namelijk hier geboren.

Zij kennen daar niets of niemand indien zij dienen terug te keren.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Men mag niet uit het oog verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen. Het mag duidelijk zijn dat dit van toepassing is op de situatie van verzoekers!

Hier wordt andermaal met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

De aanvraag wordt ook niet rechtlijnig met andere dossiers behandeld! Niet alleen stelt men steeds dat integratie vereist is, maar er wordt ook een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst t.o.v. dat in België.

Doch, men vergelijkt deze alleen maar indien het in het nadeel van cliënten speelt. Hier weigert men rekening te houden met het verblijf van verzoekers en de kinderen, dat uiteraard langer is in België, dan in het land van herkomst. Meer nog, de minderjarige kinderen zijn nog nooit in Kosovo geweest!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de ouders!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op onderwijs!

5. Echter, betrokkenen hebben zich na het afsluiten van hun respectievelijke bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Verzoekers wensen te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

De band tussen verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

6. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 28 jaar (voor mijnheer) en 26 jaar (voor mevrouw) in Kosovo en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers kunnen niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht, ook niet voor een tijdelijk verblijf

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in Kosovo geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Kosovo, men een afwezigheid van meer dan 7-10 jaar niet mag negeren. Alhoewel het, volgens verwerende partij, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zelfs indien verzoekers nog familie zouden hebben, dan kunnen zij niet bij hen terecht voor een veilig onderkomen! Het is onredelijk van verwerende partij om dit te insinueren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek.

Zij hebben alles en iedereen destijds achtergelaten en voor hun eigen veiligheid gekozen.

Dat het bovendien opvallend is dat verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt m.b.t. de kinderen van verzoekers.

De minderjarige kinderen van verzoekers zijn er nooit geweest, zij zijn namelijk in België geboren. Zij kennen daar dus helemaal niets of niemand.

Het mag duidelijk zijn dat het flagrant onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en louter een afweging te maken m.b.t. het verblijf van verzoekers.

Men kan toch geen afweging maken voor verzoekers zonder de kinderen mee in overweging te nemen en aan hun belang te denken?!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

7. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen onderkomen meer hebben en niemand meer hebben om hen te onderhouden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers wensen op te merken dat zij al meer dan 7-10 jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest.

Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van dergelijk lange termijn en het verbreken van alle banden zich tot andere personen zouden richten voor financiële steun en opvang.

Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe het IOM hen kan beschermen in hun land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan hun veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing.

Verzoekers hebben allen een veilig onderkomen in België! Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij en de kinderen hun scholing kunnen voortzetten

Tevens dient te worden opgemerkt dat het frappant is te moeten vaststellen dat men weet heeft van een medisch probleem, dat men bevestigt dat er meerdere stukken werden gevoegd maar "het niet duidelijk is of dit nog actueel is". Getuigt dit van een zorgvuldig en individueel onderzoek. Neen, integendeel want dit getuigt enkel van een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8. De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen, betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). We stellen bovendien vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (waaronder gedeeltelijk legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Eens te meer, dient men zich af te vragen of verwerende partij het administratief dossier van verzoekers wel bekeken heeft.

Dit is flagrant onwaar! Er bevinden zich wel degelijk verschillende stukken m.b.t. de integratie van verzoekers en de scholing van de kinderen in het administratief dossier!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden!

Bovendien dient verwerende partij minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie-bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het grondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het grondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en het dossier niet grondig te onderzoeken.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken in het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door verwerende partij.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, hun blijf van integratie, hun werkbereidheid, het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, het feit dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissingen te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel."

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot

verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers geven aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij hun integratie in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Zij verliezen hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is voorts niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een integratie kon worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Aangezien verweerder uitgebreid heeft uiteengezet waarom hij het langdurig verblijf in het Rijk van verzoekers op zich niet als een buitengewone omstandigheid weerhoudt mist ook hun kritiek dat niet blijkt waarom de duur van hun verblijf in het Rijk niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Door toe te lichten wat dient te worden verstaan onder buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door op algemene wijze te stellen dat zij niet akkoord gaan met het standpunt van verweerder dat uit de door hen aangevoerde gegevens niet kan worden afgeleid dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat tonen zij niet aan dat de eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het enkele feit dat verzoekers beschikken over identiteitsdocumenten laat verder, gezien de bewoordingen van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet toe te besluiten *“dat hun aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard”*.

In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van hun middel poneren verzoekers dat hun leven in Kosovo in gevaar is en zij daarom niet naar dat land kunnen terugkeren. Zij weerleggen hiermee verweerders vaststelling niet dat zij geen enkel stuk aanbrachten waaruit kan worden afgeleid dat deze bewering enige grond heeft en dat hun verklaringen daarenboven reeds werden onderzocht door de bevoegde asielinstantie, die deze verklaringen niet heeft weerhouden om hen een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers lijken ook te vergeten dat zij hoe dan ook, gelet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, elementen die zij reeds aanhaalden ter ondersteuning van een asielaanvraag en die werden verworpen door de asieldiensten niet op ontvankelijke wijze kunnen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, tenzij het zou gaan om elementen die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voorziene criteria of omdat de beoordeling van deze elementen niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties. Zij kunnen derhalve niet dienstig verwijzen naar elementen die reeds door de asielinstanties werden beoordeeld en niet werden aanvaard.

Verzoekers stellen dat verweerder rekening diende te houden met alle elementen die zij aanvoerden, maar tonen niet in concreto aan dat verweerder enige relevant gegeven dat zij aanbrachten over het hoofd heeft gezien. Waar zij nog aangeven dat het geheel van elementen in aanmerking moet worden genomen dient te worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Er blijkt daarnaast niet dat verzoekers' betoog dat zij tijdens de behandeling van hun tweede asielaanvraag ook legaal in het Rijk verbleven en dat een integratie tijdens legaal verblijf kan gebeuren dienstig is, aangezien zij hiermee niet aantonen dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat de aangebrachte elementen niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er hierbij op dat verweerder er op correcte gronden op heeft gewezen dat de Raad van State reeds oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In het tweede onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen dat zij steeds hebben gepoogd om een verblijfstitel te krijgen, dat zij ook een tijd legaal in het Rijk verbleven en dat zij twee kinderen hebben. Zij tonen hiermee niet aan dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat zij daarnaast hun betoog uit het eerste onderdeel van het middel hernemen kan het volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent reeds werd gesteld.

Aangezien verzoekers’ aanvraag onontvankelijk werd bevonden is hun uiteenzetting, met verwijzing naar het arrest nr. 114 182 van 21 maart 2013 van de Raad, omtrent het feit dat verweerder niet uiteenzette waarom hun aanvraag niet ten gronde werd ingewilligd en hun standpunt dat zij aan “*de voorwaarden*” hiertoe voldoen – terwijl de wetgever bovendien geen voorwaarden heeft bepaald – naast de kwestie.

In een derde onderdeel van hun middel leggen verzoekers uit dat zij reeds vele jaren niet meer in Kosovo zijn geweest en stellen zij dat zij niet naar dat land kunnen terugkeren omdat zij vrezen het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en omdat hun leven er in gevaar is, waarbij zij verwijzen naar het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat verweerder op correcte gronden heeft aangegeven dat verzoekers zich hebben beperkt tot een bewering en dat zij deze bewering niet hebben gestaafd met een begin van bewijs.

Door te stellen dat hun kinderen nooit in Kosovo zijn geweest, dat zij alles en iedereen in Kosovo jaren geleden hebben achtergelaten en dat zij het niet aanvaardbaar achten dat verweerder veronderstelt dat zij in dat land een beroep zullen kunnen doen op familie, vrienden en kennissen om hen tijdelijk op te vangen tonen verzoekers niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekers aangaven verwanten in Kosovo te hebben en verweerder heeft er tevens op gewezen dat zij ook een beroep konden doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM) om hen bijstand te geven in hun land van herkomst.

Verzoekers voeren in een vierde onderdeel van hun middel aan dat hun kinderen uiteraard in België naar school gaan en dat ze schoolplichtig zijn. Op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen waren verzoekers’ kinderen respectievelijk twee en vijf jaar oud, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun stelling dat beide kinderen schoolplichtig waren. Daarenboven doet verzoekers’ betoog geen afbreuk aan verweeders vaststelling dat niet werd aangetoond dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in Kosovo en dat geenszins blijkt dat deze kinderen nood hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur en het feit dat hun kinderen naar school moeten gaan dus geen buitengewone omstandigheid is. Waar verzoekers wederom stellen dat zij in aanmerking komen om “*geregulariseerd te worden*” omdat zij kinderen hebben, moet opnieuw worden geduïd dat verweerder vaststelde dat hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is en verweerder derhalve geen standpunt diende in te nemen omtrent de vraag of er ten gronde redenen waren om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekers’ betoog dat hun kinderen België als hun land van herkomst beschouwen en hun vraag omtrent het onderwijsniveau in Kosovo laat de Raad evenmin toe te concluderen dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of enig gegeven incorrect beoordeelde.

De toelichting van verzoekers dat zij medewerkingsbereid zijn, dat zij reeds lang in België zijn, dat zij hun kinderen wensen op te voeden met de Belgische cultuur en dat zij een veilig leven willen leiden doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoekers houden ook verkeerdelijk voor dat verweerder de belangen van hun in België geboren kinderen, die nog nooit in Kosovo zijn geweest, niet in aanmerking heeft genomen. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de talenkennis van verzoekers’ kinderen, hun onderwijsmogelijkheden in Kosovo en het feit dat deze beslissing geen aanleiding geeft tot een verbreking van de familiale banden. De verwijzing naar een

arrest van de Raad waarin werd vastgesteld dat er door verweerder geen rekening werd gehouden met de situatie van in België geboren kinderen is dan ook niet ter zake. Verzoekers lijken ook uit het oog te verliezen dat hun kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.

In zoverre verzoekers herhalen dat alle elementen in aanmerking moeten worden genomen kan het volstaan nogmaals te duiden dat niet blijkt dat verweerder enig nuttig aangevoerd gegeven niet bij de besluitvorming heeft betrokken.

Verzoekers gaan, waar zij nogmaals verwijzen naar hun langdurig verblijf en hun integratie, voorbij aan het feit dat verweerder heeft uiteengezet dat deze gegevens niet toelaten vast te stellen dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Zij tonen door nogmaals te stellen dat zij de visie van verweerder niet delen, wederom niet aan dat diens standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoekers geven ook met hun theoretische uiteenzetting in het vijfde onderdeel van hun middel niet aan dat verweerder enig gegeven niet correct heeft beoordeeld. Verweerder heeft geen abstractie gemaakt van het feit dat verzoekers kinderen hebben en dat de band tussen de ouders en kinderen dient te worden gerespecteerd. Hij heeft, zoals reeds gesteld, zelfs uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“er van een verbreking van de familiebanden geen sprake is”*. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet. Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het vierde onderdeel van het middel.

In het zesde en zevende onderdeel van hun middel hernemen verzoekers hun betoog dat, aangezien zij al lang niet meer in Kosovo zijn geweest, verweerder niet kan verwachten dat zij, met hun kinderen, in hun land van herkomst nog bij familie, vrienden of kennissen zouden terecht kunnen voor een tijdelijk verblijf. Zij tonen hiermee, zoals reeds gesteld, niet aan dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is, te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers, in het raam van hun asielaanvraag, verklaarden dat zij tal van familieleden in Kosovo hebben en voordien ook reeds bij deze familieleden onderdak kregen. Het is niet omdat een persoon jaren in het buitenland verbleef dat dient te worden aangenomen dat zijn familie-leden in zijn land van herkomst, die hem voorheen bijstonden, hem bij een terugkeer niet meer tijdelijk zullen willen bijstaan.

Verweerder heeft voorts nergens gesteld dat de IOM verzoekers kan beschermen en hun veiligheid en gezondheid kan garanderen, doch slechts dat zij ook op deze organisatie een beroep kunnen doen voor steun bij een terugkeer of het vinden van inkomensgenererende activiteiten. De grief van verzoekers omtrent de rol van de IOM is bijgevolg gebaseerd op een foutieve lezing van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers stellen dat zij een medisch attest voorlegden waarin wordt gewezen op het gezondheidsprobleem dat bij verzoekster werd vastgesteld. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat verweerders standpunt dat de aangebrachte medische attesten, gelet op het feit dat deze niet van recente datum zijn, niet toelaten te concluderen dat er nog een medisch probleem zou bestaan dat een belemmering zou kunnen vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de gewone procedure incorrect is.

In het achtste onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen dat er verschillende stukken in het administratief dossier van verweerder zijn opgenomen waaruit hun integratie en de scholing van hun kinderen kan worden afgeleid. De Raad merkt op dat deze bemerking niets afdoet aan de argumentatie die verweerder aanwendde om te stellen dat hun integratie en de scholing van hun kinderen geen aanleiding geven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens moet worden gesteld dat verweerder niet motiveerde dat er geen stukken inzake de scholing van hun kinderen in het administratief dossier zijn opgenomen, doch dat verzoekers geen dergelijke stukken voegden bij hun, via een op 8 juni 2016 gedateerd schrijven ingediende, aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze vaststelling is geenszins *“flagrant onwaar”*.

De Raad dient verder nogmaals te herhalen dat het niet kennelijk onredelijk is om een integratie en een langdurig verblijf in het Rijk niet te weerhouden als gegevens die erop wijzen dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie, wat de kennis van een landstaal impliceert en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te

maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten moet worden geduiddat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen *“bij alle handelingen betreffende kinderen”*. Er blijkt evenwel geenszins dat een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend door de ouders van kinderen teneinde met het volledige gezin in België te kunnen verblijven onontvankelijk wordt verklaard een *“handeling betreffende kinderen”* is zoals bedoeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten.

Tevens moet worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen dat het vereist is af te wijken van een in de wet voorziene regel wat betreft de wijze van indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekers' uiteenzetting laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing de belangen van hun kinderen effectief in het gedrang brengt. Het is in het belang van deze kinderen om, gelet op hun nog jonge leeftijd, bij hun ouders te blijven en hun ouders beschikken niet over enige verblijfstitel in het Rijk. Oordelen dat het feit dat verzoekers' kinderen in België geboren zijn en dat een kind ook in het Rijk naar school gaat een buitengewone omstandigheid uitmaakt die toelaat voor deze kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen terwijl een dergelijke omstandigheid niet bestaat in hoofde van de ouders, die dan zonder hun kinderen zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging een machtigingsaanvraag in te dienen, zou net indruisen tegen de belangen van de kinderen. Verweerder heeft daarenboven, zoals reeds aangegeven, gesteld waarom hij van oordeel is dat de belangen van verzoekers' kinderen niet het gedrang komen ingevolge de bestreden beslissing. Hij heeft niet enkel verwezen naar het feit dat door deze beslissing te nemen de familiale banden niet worden verbroken, maar ook opgemerkt dat er uit de stukken waarover hij beschikt kan worden afgeleid dat verzoekers' kinderen een van de in Kosovo gesproken talen machtig zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat deze kinderen niet in dat land naar school kunnen gaan.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

4.2.4. Waar verzoekers de schending aanvoert van de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

4.2.5. Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Dit wetsartikel legt verweerder immers slechts een verplichting op *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* en de in casu eerste bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing, maar een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen.

4.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geduid dat de asielaanvragen van verzoekers werden afgewezen door de bevoegde asielinstantie. Verzoekers' verklaringen dat zij in hun land van herkomst dreigen te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen werden dus reeds aan een grondig onderzoek onderworpen en niet aanvaard. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekers nieuwe overtuigingsstukken bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf voegden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in Kosovo een ernstig risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Het feit dat verzoekers na een jarenlang verblijf in België met hun kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst om er, indien zij op legale wijze in het Rijk willen verblijven, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten tot het bestaan van een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.8. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekers blijven op dit punt in gebreke, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.9. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekers wisten, gelet op de duidelijke wetsbepaling waarnaar zij zelf in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd verwezen, aan welke voorwaarden zij dienden te voldoen opdat deze aanvraag in België zou kunnen worden ingediend en zij maken niet aannemelijk dat verweerder de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet consequent of juist heeft toegepast.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.10. Er moet ook worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden gemachtigd toekomt om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekers nalieten bepaalde bewijsstukken bij hun aanvraag te voegen laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optraden, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekers hun aanvraag met stukken te staven of dat hij zelf bepaalde inlichtingen zou dienen te verzamelen ter onderbouwing van hun beweringen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.11. De beschouwingen van verzoekers laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en

de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK